

Llibre I, Títol VII: De la derogació de la llei Furia Caninia¹ *De lege furia caninia sublata*

La Llei Fúria Caninia² havia establert determinats límits a la manumissió dels esclaus per testament³, que entenem havien de ser derogades com a obstacle enutjós per a la llibertat de manumitir, doncs era bastant inhumà que els vius tinguessin facultat per donar la llibertat a tots els seus esclaus, si no ho impedia altra causa⁴, i altrament negar-la als que morissin.

Instituta, 1, 7, pr.⁵

---

¹ Codi 7, 3

² Publicada l'any 771 de la fundació de Roma, essent còsols Furi Camil i Canini Gal.

³ Els límits a la liberalitat *mortis causa* de les manumissions s'establien en les següents proporcions: el que tenia fins a 2: la totalitat, des de 3 a 10 esclaus: la meitat, d'11 a 30: la tercera part, de 31 a 50: la quarta part, de 101 a 500: la cinquena part, i mai amb major nombre de 100; aquelles que excedien dels ans esmentats, eren nul·les. (Gai 1, 42).

⁴ Digest 50, 16, 195, 3 (Ulpia).

⁵ Reprodueix a Gai 1, 42 Classificació dels homes lliures en ingenus i lliberts: dels lliberts: de la llei Furia Caninia que tracta de les manumissions d'esclaus per testament. Constitució de Justinià, Codi 7, 3.